

РЕШЕНИЕ

№ 15814

гр. София, 30.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 30.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9131** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „Фонд Респект“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. К. Орizarов, против Решение № 08/123/00747/3/3/01/04/01 за налагане на финансова корекция, изх. № 01-2600/1112 от 28.06.2017 г., издадено от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ (ДФ „Земеделие“, ДФЗ).

Според изложеното в жалбата, оспореното решение е незаконосъобразно, неправилно и издадено в противоречие с материалноправните разпоредби и административнопроцесуалните норми. Излагат се подробни доводи за това, че решението не е връчено по надлежния ред на „Фонд Респект“ ЕООД, поради което то не е влязло в сила и срокът за обжалването му не е изтекъл. Твърди се, че жалбоподателят е уведомен за издаденото Решение № № 08/123/00747/3/3/01/04/01 едва с полученото Разпореждане за присъединяване с изх. № С220022-105-0353250/19.09.2022 г., постановено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С., за присъединено публично вземане въз основа на акт на ДФЗ с изх. № 01-2600/1112 от 28.06.2017 г. Иска се съдът да отмени оспореното решение, като се укаже на административния орган да възобнови производството. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебните заседания жалбоподателят се представлява от адв. М., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/,

представяван от юрк. М., оспорва жалбата, като я счита за недопустима поради просрочие, а по същество - за неоснователна. Относно връчването на съобщението моли съда дори и да приеме, че е незаконосъобразно връчено, да се счита, че обжалвания акт е съобщен на адресата с постъпване на административната преписка в съда. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, Трето отделение, 36-ти състав, като се запозна със становищата и доводи на страните и обсъди събраните по делото доказателства, установи следното:

Административното производство е открито във връзка с констатации, направени по подаден от дружеството-жалбоподател проект № 08/123/00747 по мярка 123 от Програма за развитие на селските райони 2007-2013 г.

Въз основа на Заявление за подпомагане по мярка 123 „Д. на стойност към земеделски и горски продукти“ на „Фонд Респект“ ЕООД с УИН 18/123/00747 и УРН: 5/8/0/2/0/1, на 30.09.2013 г. между ДФ „Земеделие“ и „Фонд Респект“ ЕООД е сключен Договор № 08/123/00747 за отпускане на финансова помощ по мярка 123 „Д. на стойност към земеделски и горски продукти“ от Програма за развитие на селските райони 2007-2013 г. /ПРСР/, подкрепена от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони /ЕЗФРСР/.

На 31.03.2014 г. от „Фонд Респект“ ЕООД е подадена заявка за авансово плащане до ДФЗ, Дирекция „Оторизация на плащанията по прилагане на мерките за развитие на селските райони“, Отдел РРА- [населено място]. Заявката е одобрена, като с Уведомително писмо за одобрение № 467/123 с изх. № 01-2600/3379 от 31.05.2014 г. на зам. Изпълнителния директор на ДФЗ – Разплащателна агенция дружеството-жалбоподател в настоящето производство е уведомено за извършено плащане по банковата му сметка според договора за отпускане на финансова помощ и подадената заявка за плащане. Според писмото изплатената сума е 1 819 729,78 лв. с дата на плащане 16.05.2014 г.

От ДФЗ е установено, че към дата 15.10.2015 г. дружеството не е изпълнило свое договорно нормативно задължение, установено в т. 3.1 от Договор № 08/123/00747 от 30.09.2013 г. и чл. 39, ал. 2 от Наредба № 18 от 26.06.2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Д. на стойност към земеделски и горски продукти“ от ПРСР 2007-2013 г., изразяващо се в неподаване на заявка за окончателно плащане от ползвателя в договорно и законоустановения срок, окомплектована с всички изискуеми документи, съгласно Приложение № 13 към чл. 39, ал. 1 от Наредба № 18 от 26.06.2008 г.

Видно от приложените по делото доказателства, административният орган е изпратил писмо, с което е следвало да бъде уведомен за започване на производство по издаване на РФК два пъти, като са представени разписки от пощенските оператори. Съобщението не е получено от дружеството, като на първата разписка е от „Български пощи“ АД е отбелязано, че пратката е непотърсена от получателя, а на връчване чрез куриера Стар пост на адреса на управление и на посочения от дружеството адрес за кореспонденция, писмото е връчено на неупълномощено лице. С оглед на това административният орган е пристъпил към съобщаване на акта по реда на чл. 61, ал. 3 от АПК, действащ към момента на прилагането му. Видно от констативния протокол, приложен на л. 22 от делото, писмото за откриване на производство за издаване на РФК е поставено на таблото за обявления на Областната дирекция на ДФЗ – Областна

дирекция [населено място] в продължение на 14 дни - от 05.06.2017г. до 20.06.2017г. Оспореният в настоящото производство административен акт Решение № 08/123/00747/3/3/01/04/01 за налагане на финансова корекция, изх. № 01-2600/1112 от 28.06.2017 г., издадено от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ (ДФ „Земеделие“, ДФЗ) е издаден на основание чл. 20а, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПП/ и чл. 51, ал. 1 и ал. 2 от Наредба №18 от 26.06.2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Д. на стойност към земеделски и горски продукти“ по Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г. и чл. 70, ал. 1, т. 7 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове /ЗУСЕСИФ/, във вр. чл. 72, ал. 1 и чл. 73, ал. 1 от ЗУСЕСИФ. Със същото решение на жалбоподателя на основание т. 4.4, буква „а“, „б“ и „г“ от Договора и чл. 51, ал. 1, във връзка с чл. 39, ал. 2 от Наредба № 18 от 26.06.2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Д. на стойност към земеделски и горски продукти“ и чл. 73, ал. 1 от ЗУСЕСИФ е определена финансова корекция в размер на 1 819 729,78 лева. Административният орган е посочил като мотиви за издаването на акта неизпълнението на договорно нормативно задължение, установено в т. 3.1 от Договор № 08/123/00747 от 30.09.2013 г. и чл. 39, ал. 2 от Наредба № 18 от 26.06.2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Д. на стойност към земеделски и горски продукти“ от ПРСР 2007-2013 г., изразяващо се в неподаване на заявка за окончателно плащане от ползвателя в договорно и законоустановения срок, окомплектована с всички изискуеми документи, съгласно Приложение № 13 към чл. 39, ал. 1 от Наредба № 18 от 26.06.2008 г.

Относно връчването на оспорения административен акт, а именно Решение № 08/123/00747/3/3/01/04/01 за налагане на финансова корекция в хода на съдебното производство е изготвено становище – отговор на жалбата, от изпълнителния директор на ДФЗ, с което са представени като доказателства приемо-предавателен протокол за куриерска услуга от 07.07.2017 г., с който ДФЗ предава на дружеството „Стар Пост“ ООД пратка с баркод: [ЕГН] и № 01-2600/1112, с цел връчване на адреса на дружеството. Представен е и приемо-предавателен протокол от 18.07.2017 г., с който представител на дружеството „Стар Пост“ ООД връща пратката като „недоставена“. С оглед на това административният орган е пристъпил към съобщаване на акта по реда на чл. 61, ал. 3 от АПК, действащ към момента на прилагането му. Видно от констативния протокол, приложен на л. 17 от делото, решението е поставено на таблото за обявления на Областната дирекция на ДФЗ – Областна дирекция [населено място] в продължение на 14 дни - от 24.07.2017 г. до 08.08.2017 г. В становището се твърди, че именно датата 08.08.2017 г. е и датата, на която решението следва да се счита за връчено и четиринадесет дневния преклузивен срок за неговото обжалване е изтекъл на 22.08.2017 г.

В хода на производството е изискана информация от „Български пощи“ ЕАД за обстоятелства, свързани с връчване на пратка с баркод № PS161800GOC6J, като в отговор е заявено, че срокът за съхранение на книга за доставяне на препоръчани пратки е 12 месеца и в случая за пратки от 2017 г. Този срок е изтекъл и такава информация не се съхранява.

Изискана информация от „Стар Пост“ ООД, като в отговор дружеството сочи, че предоставената информация е недостатъчна за да се идентифицира баркода на номера

на пратката, като всички товарителници са отчетени на ДФЗ и след отчитането им не разполагат с копие на същите. На следваща място относно пратки с баркод 5302569, 5302573, 5302571, 5302570, 5302572 уведомяват, че същите не са доставени от куриер на „Стар Пост“ ООД. Кочан с празни товарителници е предоставен на техен клиент „Максима България“ ЕООД и номерата на цитираните товарителници са използвани от него през декември 2021 г. В заключение се моли да се счита, че посочената товарителница не е доставена от „Стар Пост“ ООД съгласно Закона за пощенските услуги.

По делото е приложена административната преписка по издаване на оспорения акт, както и допълнително ангажирани от страните писмени доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът формира следните изводи:

Относно допустимостта на жалбата :

Спорният въпрос, свързан с допустимостта на жалбата, касае спазването на срока за оспорване на административния акт, т.е. дали жалбата се явява просрочена. За тази цел следва да бъде установено дали и кога актът е редовно съобщен на адресата си.

Съгласно чл. 61, ал. 2 от АПК (в редакцията му към датата на издаване на оспорения акт), съобщаването на административния акт може да се извърши чрез устно уведомяване за съдържанието на акта, което се удостоверява с подпис на извършилото го длъжностно лице, или чрез отправяне на писмено съобщение, включително чрез електронна поща или факс, ако страната е посочила такива. Според ал. 3, когато адресът на някое от заинтересованите лица не е известен или то не е намерено на посочения от него адрес, съобщението се поставя на таблото за обявления, в Интернет страницата на съответния орган или се оповестява по друг обичаен начин. Анализът на разпоредбата сочи, че административният орган е длъжен да съобщи акта по един от предвидените в ал. 2 способности, т.е. чрез устно уведомяване или писмено съобщение и само ако не успее да стори това поради неизвестност на адреса или ненамирането на лицето на този адрес, едва тогава може да премине към връчване на акта по реда на ал. 3. Тежестта за доказване на законосъобразното съобщаване на акта е на административния орган. На жалбоподателя съдът е указал, че следва да представи доказателства за подаването на жалбата в срок. В изпълнение на дадените указания ответникът е ангажирал писмени доказателства.

Въз основа на събраните доказателства съдът приема, че редът за връчване по чл. 61, ал. 3 АПК не е бил законосъобразно приложен.

Административният орган е пристъпил към връчване чрез поставяне на съобщение на таблото за уведомление по съображения, че изпратените чрез куриера „Стар пост“ съобщения не са получени от дружеството. Съдът намира, че по делото бяха събрани достатъчно и убедителни доказателства, опровергаващи изявлението на ответника относно обратните разписки, че същите са изпратени към жалбоподателя, но не са му връчени. При това положение съдът приема за доказано, че верността на изявлението, материализирано обратните разписки, не отговаря на действителното положение, а това означава, че не е изпълнена предпоставката по чл. 61, ал. 3 АПК, позволяваща да се пристъпи към съобщаване на административния акт чрез поставянето му на таблото за съобщения. Само на това основание следва да се приеме, че съобщаването по реда на чл. 61, ал. 3 АПК е незаконно, поради което и срокът за оспорване на акта не е започнал да тече според датата на съобщаването му по този ред и следователно не е влязъл в сила. С оглед на така установената незаконнообразност на връчването на акта по чл. 61, ал. 3 АПК, следва да се приеме, че първото редовно

съобщаване, че процесният акт е издаден, е извършено с постъпването на административната преписка от ДФЗ в съда по това производство и следователно жалбата е в срок и е допустима.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган и при спазване на административнопроизводствените правила. Във връзка с твърденията на жалбоподателя за нередовно уведомяване за началото на административното производство по издаване на оспореното решение съдът намира, че не е налице допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като писмо изх. № 01-2600/1112 от 16.03.2017 г. е изпратено двукратно на посочения от лицето адрес за кореспонденция и в случая следва да се счете, че е спазена процедурата по чл. 61, ал. 3 от АПК в релевантната редакция за надлежно връчване чрез съобщение на таблото за обявления. В доктрината и в съдебна практика безспорно е възприето разбирането, че съществено нарушение на административнопроизводствените правила по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК е само това процесуално нарушение, което, ако не бе допуснато, би имало за последица друг правен резултат - така и т. 62 от Решение от 20 декември 2017 г. на СЕС по дело С-276/16: "Във всички случаи трябва да се подчертае, че задължението на националната юрисдикция да гарантира пълното действие на правото на Съюза не води винаги до отмяна на оспорваното решение, когато то е прието в нарушение на правото на защита. Всъщност съгласно установената съдебна практика нарушението на правото на защита, и в частност на правото на изслушване, налага отмяна на взетото в съответното административно производство решение само ако при липсата на това нарушение производството би довело до друг резултат (решения от 10 септември 2013 г. по дело С-383/13 т. 38 и от 3 юли 2014 г. по съединени дела С-129/13 и С-130/13, т. 78 и 79)". В този смисъл е и съдебната практика на ВАС – Решение № 13279 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 1768/2020 г., IV отд. на ВАС и Решение № 12058 от 06.12.2023 г. по адм.д. № 3240/2023 г., I отд. на ВАС. В случая тези признаци не са налице и доводите в тази насока са основателни.

Решението обаче е незаконосъобразно, тъй като е издадено при неясни, непълни и хаотични мотиви, както и при недоказаност на фактическите констатации. Конкретно пороците на акта се изразяват в следното:

В чл.70, ал.1 от ЗУСЕСИФ (в приложимата към датата на издаване на акта редакция) са посочени основанията, на които може да бъде отменена изцяло или частично финансовата подкрепа със средства от ЕСИФ чрез извършване на финансова корекция: 1. когато по отношение на бенефициента е налице конфликт на интереси по смисъла на чл. 57 от Регламент (ЕС) № 966/2012; 2. за нарушаване на правилата за държавната помощ по смисъла на чл. 107 от Договора за функционирането на Европейския съюз; 3. за нарушаване на принципите по чл. 4, параграф 8, чл. 7 и 8 от Регламент (ЕС) № 1303/2013; 4. за нарушаване на изискването за дълготрайност на операциите в случаите и в сроковете по чл. 71 от Регламент (ЕС) № 1303/2013; 5. за проекта или за част от него не е налична одитна следа и/или аналитично отчитане на разходите в поддържаната от бенефициента счетоводна система; 6. за неизпълнение на мерките за информация и комуникация, задължителни за бенефициентите; 7. за неизпълнение на одобрени индикатори; 8. при постъпили инцидентни приходи във връзка с изпълнението на проекта; 9. за друга нередност, съставляваща нарушение на приложимото право на Европейския съюз и/или българското законодателство,

извършено чрез действие или бездействие от страна на бенефициента, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ.

Както е видно, разпоредбата на чл. 70, ал. 1 от ЗУСЕСИФ съдържа различни хипотези, като в обжалваното решение не се съдържа конкретизация кое от посочените основания административният орган счита, че е налице, за да откаже изплащането на помощта. Всъщност, сред посочените в акта правни основания въобще липсва позоваване на чл. 70 от ЗУСЕСИФ (посочени са само чл. 72, ал.1 и чл.73, ал.1 от с.з.), липсва и подвеждане на направените от органа фактически констатации под съответната хипотеза на чл.70, ал.1 от ЗУСЕСИФ. Само този пропуск представлява съществено процесуално нарушение, водещо до неспазване на изискването за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК на административния акт, тъй като е нарушено правото на защита на лицето, а съдът е в невъзможност да осъществи контрол върху материалната законосъобразност на акта – дали е изпълнена съответната хипотеза на правната норма, която органът счита за осъществена.

Същият, обаче, не е мотивиран по начин и в степен, даващи възможност да се извърши проверка за неговата законосъобразност. Допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила.

В началната част на решението, предмет на проверка в настоящото съдебно производство, изрично е посочено, че същото се издава "на основание чл. 20а, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители, чл. 51, ал. 1 и 2, във връзка с чл. 39, ал. 2 от Наредба № 18 от 26.06.2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Д. на стойност към земеделски и горски продукти“ от ПРСР 2007-2013 г. и чл. 70, ал. 1, т. 7, във връзка с чл. 72, ал. 1 и чл. 73, ал. 1 от Закона за управления на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове“.

В заключителната част на същото решение, обаче, е записано, че то се издава на основание "точки т. 4.4, б. „а“, „б“ и „г“ от Договора и чл. 51, ал. 1, във връзка с чл. 39, ал. 2 от Наредба № 18 от 26.06.2008 г. и чл. 73, ал. 1 от ЗУСЕСИФ.

В чл. 51 от Наредба № 18 от 26.06.2008 г. са посочени основанията, на които Разплащателната агенция може да поиска връщане на вече изплатени суми заедно със законната лихва върху тях и/или да прекрати всички договори, сключени с ползвателя на помощта суми заедно със законната лихва върху тях.

Съдът обаче намира, че нито в мотивите на акта по чл. 73, ал. 2 от ЗУСЕФСУ, нито в мотивите на оспорения акт, е посочено кои факти към кои от посочените като нарушени разпоредби на чл. 70, ал. 1, т. 7 от ЗУСЕФСУ отнася органът. Налице е съвкупност от факти, като никой от тях не е подведен към конкретната правна норма, за да обоснове доказаност на приетото нарушение, а е направено общо позоваване на разпоредбите на чл. 70, ал. 1, т. 7 от ЗУСЕФСУ. Изискването за мотивиране на решението за финансова корекция е именно посочване на фактическите основания и съпоставянето им с правните такива, от които административният орган черпи правомощието си да издаде решението. Конкретиката на акта предопределя и конкретен обективен контрол за законосъобразност, осъществяван от съда. Липсата на конкретика води до неефективност на съдебния контрол.

Така съдът приема, че изложените мотиви са дотолкова неясни, че по същество може да се приеме, че липсват такива. Мотивите, които представляват фактическите и правните основания за издаването на акта, имат за цел както осигуряване на възможност на адресата на акта да организира адекватно защитата си, така и на съда да извърши преценка доколко е законосъобразен оспореният пред него акт. Като не е конкретизирал фактите и обстоятелствата, които според него обосновават нарушението на чл. 70, ал. 1 от ЗУСЕСИФ /сега ЗУСЕФСУ/, органът е постановил акт, който е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на спора в тежест на ответника следва да се възложат сторените от жалбоподателя съдебно-деловодни разноси в размер на 1630 лева за заплатената държавна такса. От жалбоподателя не са представени доказателства, удостоверяващи заплащане на адвокатско възнаграждение, поради което такова не следва да се присъжда

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 36 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на „Фонд Респект“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. К. Оризаров, Решение № 08/123/00747/3/3/01/04/01 за налагане на финансова корекция, изх. № 01-2600/1112 от 28.06.2017 г., издадено от изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати „Фонд Респект“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. К. Оризаров, разноси по делото в размер на 1630 /хиляда шестстотин и тридесет лева/.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от деня на съобщението за постановяването му.

СЪДИЯ: